

ЗАСУДЖЕННЯ БЕЗ ПОКАРАННЯ ЯК ФОРМА КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

КУЦ В.М. - професор Академії Державної пенітенціарної служби, кандидат юридичних наук, професор

Orcid 0000-0001-9227-3775

ТРИНЬОВА Я.О. - професор Академії Державної пенітенціарної служби, доктор юридичних наук, доцент, академік Української академії наук, адвокат

Orcid 0000-0002-5416-2756

УДК 343.8

DOI 10.32782/НР.2023.4.8

Розглядається одна з форм кримінальної відповідальності, що одержала неточну законодавчу назву звільнення від покарання. У зв'язку з тим, що звільнитись від не призначеного покарання неможливо, пропонується іменувати вказане явище засудженням без покарання. За своєю кримінально-правовою природою воно є засудженням без додаткових обмежень статусу засудженої особи, що могли б зумовлюватись її покаранням. На думку авторів, для здійснення засудження без покарання необхідні відповідні передумова, підстава та умови, що характеризуються в статті. Також засудження без покарання відмежовується від таких споріднених явищ, як звільнення від кримінальної відповідальності та звільнення від відбування призначеного покарання. Наголошується на доцільності усунення помилкового ототожнення засудження без покарання зі звільненням від покарання в новому КК України.

Ключові слова: звільнення від покарання; засудження без покарання; передумова засудження без покарання; підстави засудження без покарання; умови засудження без покарання; види засудження без покарання; відмежування засудження без покарання від споріднених явищ.

Вступ

Кримінальним кодексом України (далі – КК) передбачено дві форми кримінальної відповідальності: засудження з покаранням особи, винної у вчиненні кримінального правопорушення та засудження такої особи

без покарання. Основна увага як у доктрині кримінального права, так і в практиці його застосування традиційно приділяється першій із них.

У процесі гуманізації кримінально-правового впливу на життєдіяльність суспільства та у зв'язку з реформуванням вітчизняного кримінального законодавства постає питання про доцільність зміни зазначеного пріоритету. У практиці періодично виникають ситуації, коли особу, яка вчинила злочин^{1*}, недоцільно карати, а слід обмежитись одним лише засудженням її обвинувальним вироком суду. На цей випадок законодавець і створив інститут засудження без покарання, щоправда, надавши йому неточну назву звільнення від покарання та відобразивши його в частинах 4 і 5 ст. 74, ч. 2 ст. 84 КК, а також в одному з положень Пленуму Верховного Суду України, про яке йтиметься далі.

Незважаючи на низку дисертацій та наявність інших робіт на вказану тему, кримінально-правовий інститут засудження без покарання залишається недостатньо дослідженим у порівнянні зі своїм антиподом. Узгодженого висновку щодо кримінально-

¹ На переконання авторів статті, запровадження в Україні покарання щодо кримінальних проступків є помилковим, оскільки нівелює саму ідею розподілу кримінальних правопорушень на злочини та проступки. За вчинення проступків доцільно запровадити кримінально-правові стягнення, що накладаються постановою судді, а не обвинувальним вироком суду.

правової природи засудження без покарання так і не сформульовано.

Не демонструє бажання виправити цю помилку в новому КК і робоча група з розробки його проєкту, вважаючи засудження без покарання звільненням від останнього, ігноруючи при цьому той очевидний факт, що звільнитись від не існуючого через його не призначення покарання неможливо [1].

Проблемою засудження без покарання, щоправда, під брентом звільнення від нього, займалися такі науковці, як Ю. Баулін [2], П. Берзін [3], Р. Брящей [4], О. Горох [5], В. Гришук [6], Н. Гуторова [7], А. Золотарьов [8], І. Красницький [9], І. Митрофанов [10], Є. Назимко [11], Т. Пономарьова [11], Є. Письменський [12], О. Сарнавський [13], М. Хавронюк [14] та інші. За винятком Р. Брящей, названі та інші дослідники не ставлять під сумнів помилкове законодавче визначення кримінально-правової природи, а отже, й назви цього явища як звільнення від покарання.

Вище зазначеним і зумовлюється актуальність теми пропонованої статті, основним завданням якої є висвітлення авторської думки щодо кримінально-правової природи, сутності та змісту, передумови, підстав і умов засудження без покарання, а також його видів та відмежування від схожих явищ.

Виклад основного матеріалу

Засудження без покарання, помилково назване в законі звільненням від нього, за своєю кримінально-правовою природою є засудженням без додаткових обмежень статусу засудженої особи. У процесуальній площині воно виглядає як винесення обвинувального вироку без визначення в ньому будь-якого покарання. При цьому, обов'язкових обмежень свого статусу особа зазнає. Вони зумовлюються фактом самого її засудження обвинувальним вироком суду.

Зміст засудження без покарання складають: 1) власне засудження особи, тобто визнання її винною у вчиненні злочину та надання в обвинувальному вироку негативної оцінки її самої та вчиненого нею діяння; 2) судимість як об'єктивний наслідок засу-

дження; 3) обмеження статусу засудженого, зумовлені судимістю.

Засудження без покарання здійснюється за наявності комплексу визначених законом обставин, що за аналогією зі складом злочину називають складом такого засудження. До такого складу включаються три ознаки (обставини): 1) передумова такого засудження; 2) підстави його здійснення; 3) умови засудження без покарання.

Лише перша з них є загальною для всіх чотирьох видів засудження без покарання. *Передумовою* його здійснення, тобто обставиною, що дозволяє лише поставити питання про можливість засудження особи без покарання, є визнання її судом винною у вчиненні злочину.

Підстави ж та умови у кожного виду засудження без покарання окремі, визначені в законі. *Підставою* засудження без покарання є головна, сутнісна обставина, що зумовлює його застосування, *своєрідна причина*, яка породжує необхідність або доцільність застосування конкретного виду такого засудження. Вона визначає назву кожного з видів засудження без покарання, наприклад, через закінчення строків давності (ч. 5 ст. 74 КК).

Умовами засудження без призначення покарання є визначені в законі додаткові обставини *формального* характеру, без яких навіть за наявності передумови та підстави воно не може здійснитись, скажімо, тяжкість вчиненого кримінального правопорушення (ч. 4 ст. 74 КК), характер захворювання засудженого (ч. 2 ст. 84 КК). Як зазначено вище, кожен конкретний вид засудження без покарання має свої умови.

Видами засудження без покарання в КК названо наступні:

1) у зв'язку із втратою особою суспільної небезпечності (ч. 4 ст. 74 КК);

2) у зв'язку із закінченням строків давності притягнення до кримінальної відповідальності (ч. 5 ст. 74);

3) через хворобу (ч. 2 ст. 84 КК).

Ще один випадок засудження без покарання, описано в п. 8 постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» [15].

Коротко розглянемо їх.

1. Зі змісту ч. 4 ст. 74 КК витікає, що особа, яка вчинила злочин невеликої або середньої тяжкості, може бути засуджена без покарання, якщо буде визнано, що з урахуванням бездоганної поведінки і сумлінного ставлення до праці цю особу на час розгляду справи в суді не можна вважати суспільно небезпечною. Підставою такого засудження є втрата особою суспільної небезпечності на час розгляду справи в суді. Висновок про це суд має зробити з урахуванням бездоганної поведінки і сумлінного ставлення особи до праці. Умовою, без якої здійснити засудження без призначення покарання неможливо навіть за наявності підстави для цього, є факт вчинення злочину невеликої або середньої тяжкості або кримінального проступку.

За своїм характером засудження без призначення покарання у зв'язку із втратою особою суспільної небезпечності є *факультативним*, тобто навіть за наявності юридичного складу такого засудження суд має право, але не зобов'язаний його здійснювати. Оскільки жодних вимог щодо подальшої поведінки засудженої без призначення покарання особи в законі не висувається, цей вид звільнення слід вважати *безумовним*.

Кримінально-правові наслідки засудження без покарання у зв'язку із втратою особою суспільної небезпечності для неї є виключно позитивними. Причому, така особа не лише не відбуває покарання, але й не визнається судимою (ч. 3 ст. 88 КК). Останнє положення викликає заперечення як таке, що не відповідає сутності та змісту кримінальної відповідальності, адже засуджена обвинувальним вироком особа автоматично стає судимою. Іншими словами, судимість є наслідком засудження, а не покарання, чого не «вловив» вітчизняний законодавець. У проєкті нового КК цілком обґрунтовано зазначену помилку пропонується виправити.

Вказаний вид засудження без призначення покарання не набув достатнього поширення у вітчизняній судовій практиці. Однією з причин його недостатньої популярності є недосконалість законодавчого визначення підстави його здійснення. Втрата особою суспільної небезпечності, як підстава такого засудження, є категорією аб-

страктною та оцінною. При цьому, постають питання, чи залишилося суспільно небезпечним діяння, вчинене особою, суспільна небезпечність якої втрачена та чи можливо відмежувати суспільну небезпечність діяння від суспільної небезпечності його автора? На ці питання в теорії кримінального права, незважаючи на тривалу дискусію, немає однозначної відповіді. Не витримує критики й законодавче визначення обставин, які свідчать про втрату особою суспільної небезпечності. Вони також є абстрактними. До того ж вимога сумлінного ставлення до праці застаріла і річ не лише в існуванні «армії безробітних», а в невідповідності нехай і завуальованого, та все ж примусу до роботи сучасним уявленням про права людини.

З метою приведення законодавчого визначення підстави цього виду засудження без покарання у відповідність із сучасними реаліями, що зумовить активізацію його застосування, доцільно максимально конкретизувати розглядувану вище підставу в тексті КК, взявши за зразок ст. 69-1 КК.

2. Частиною 5 ст. 74 КК фактично передбачена можливість засудження без покарання за наявності підстав, визначених у ст. 49 КК, а саме: у зв'язку із закінченням строків давності притягнення особи до кримінальної відповідальності. Одразу постає питання щодо конкуренції зазначених кримінально-правових положень, тобто коли застосовується ч. 5 ст. 74 КК, а коли ст. 49 КК. Найпростіша відповідь на нього така: першу з них слід застосовувати у випадку закінчення строків давності на стадії судового розгляду справи, а другу – коли такі строки закінчились у процесі досудового провадження. Але існує щонайменше одне ускладнення ситуації. Справа в тому, що, потрапивши до суду, кримінальне провадження не обов'язково має закінчитися виправдальним чи обвинувальним вироком. Існує й третій варіант, що витікає із змісту деяких положень КПК України (далі – КПК). Так, відповідно до ч. 4 ст. 286 КПК, якщо під час судового провадження його сторона звернеться до суду з клопотанням про звільнення від кримінальної відповідальності обвинуваченого, суд має невідкладно розглянути таке клопотання. А ч. 3 ст. 288 КПК зобов'язує суд у

таких випадках своєю ухвалою закрити кримінальне провадження та звільнити обвинуваченого від кримінальної відповідальності за наявності підстав, передбачених законом. Таким чином, засудити обвинуваченого без покарання за ч. 5 ст. 74 КК, тобто винести обвинувальний вирок без визначення в ньому виду і міри покарання можливо лише тоді, коли під час розгляду провадження в суді закінчились строки давності притягнення особи до кримінальної відповідальності, але від жодної із сторін кримінального провадження не надійшло клопотання про її звільнення від кримінальної відповідальності.

До речі, незважаючи на те, що в ч. 5 ст. 74 КК вказано, що особа *може* за вироком суду бути звільнена від покарання, за своєю природою цей вид звільнення від покарання все-таки є *обов'язковим*, тобто суд зобов'язаний у такій ситуації винести обвинувальний вирок без покарання.

3. Ще одним видом засудження без покарання є таке засудження через хворобу (ч. 2 ст. 84 КК). З огляду на назву ст. 84 КК, вона мала б бути такою, що визначає підставу та умови вказаного засудження. Насправді, зазначена стаття переважно містить інші положення – регулює порядок звільнення від *відбування* призначеного покарання.

Виняток становить ч. 2 ст. 84 КК. З її буквального тлумачення слідує, що, керуючись визначеними нею правилами, можливо не лише звільнити особу від відбування призначеного покарання, але засудити без покарання, тобто винести обвинувальний вирок без призначення покарання. У ній йдеться про те, що особа, яка після вчинення кримінального правопорушення захворіла на *іншу* (крім психічної) *тяжку* хворобу, що перешкоджає відбуванню покарання, може бути звільнена від покарання. Вказане слід розуміти як засудження особи без покарання.

Спільним наказом Міністерства юстиції України та Міністерства охорони здоров'я України від 15 серпня 2014 року № 1348/5/572 «Про затвердження Порядку організації надання медичної допомоги засудженим до позбавлення волі» затверджено «Перелік хвороб, які є підставою для

подання до суду матеріалів про звільнення засуджених від подальшого відбування покарання» [16]. Виходячи з назви цього документа, він регулює питання, пов'язані зі звільненням від відбування вже призначеного покарання, але за відсутності іншого нормативного акту в зазначеній сфері вказаний вище перелік хвороб слід застосовувати в ситуації, що розглядається, тобто при засудженні без покарання. Такий висновок ґрунтується нами на тому, що захворювання, яке унеможливує *подальше* відбування покарання, унеможливує і його відбування з моменту винесення обвинувального вироку, а за таких обставин засуджувати особу до покарання не раціонально, оскільки вона його відбути не зможе.

Підставою розглядуваного виду засудження без покарання є наявність у засудженої особи тяжкої неспіхичної хвороби, визначеної вище названим документом, що перешкоджає відбуванню покарання. Законодавець чомусь визначив у ч. 2 ст. 84 КК часом виникнення цієї хвороби період «після вчинення кримінального правопорушення». Природно, на таке засудження може претендувати й особа, яка страждала на зазначену хворобу, що перешкоджає відбуванню покарання, і на час вчинення кримінального правопорушення, якщо хвороба продовжилась до часу постановлення вироку. Отже, визначальним у вказаній ситуації має бути не час вчинення кримінального правопорушення, а час вирішення питання, чи зможе засуджена особа відбувати покарання. Якщо з'ясується, що через стан свого здоров'я вона не здатна відбувати жодне з покарань, встановлених законом за вчинення нею кримінальне правопорушення, сенс призначення такій особі покарання зникає. Залишається засудити її без покарання.

4. Останній випадок «звільнення» від покарання, а насправді засудження без покарання, описано в п. 8 названої вище постанови Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» [15]. Йдеться про те, що коли при призначенні більш м'якого покарання, ніж передбачено санкцією статті Особливої частини КК (ст. 69 КК), з огляду на вік під-

судної особи чи стан її здоров'я неможливо застосувати жодного з визначених у ст. 51 КК видів більш м'якого покарання, суд, маючи на те підстави, повинен закрити справу і звільнити особу від кримінальної відповідальності або *постановити обвинувальний вирок і звільнити засудженого від покарання*, що, з нашої точки зору, означає: *постановити обвинувальний вирок без покарання*.

Отже, в Україні фактично існує чотири зазначені вище види засудження без покарання. Решта проявів кримінальної відповідальності, про які йдеться в Розділі XII Загальної частини КК, мають іншу, відмінну від нього кримінально-правову природу.

Засудження без покарання слід відмежовувати від «звільнення» від кримінальної відповідальності та від звільнення від відбування призначеного покарання. Щодо першого слід зазначити, що згідно з чинним КК, засудженою без покарання може бути лише така особа, яку суд обвинувальним вироком визнав винною у вчиненні кримінального правопорушення, тобто засудив її поведінку та й саму цю особу. Не випадково ч. 1 ст. 74 КК розпочинається словами: «Звільнення *засудженого* від покарання...». А звільнення від кримінальної відповідальності здійснюється без засудження особи. Воно «оформляються» не вироком суду, а постановою (ухвалою) суду про закриття провадження у справі у зв'язку зі звільненням особи від кримінальної відповідальності. Крім того, таке звільнення та засудження без покарання мають різні правові підстави, передбачені у відповідних статтях Розділів IX та XII Загальної частини КК. Нарешті, звільнена від кримінальної відповідальності особа не може визнаватись судимою. Особа ж, яка засуджується без призначення покарання, мала б визнаватись судимою, але в законі (ч. 3 ст. 88 КК України) це вирішено інакше, що викликає обгрунтовані сумніви щодо своєї логічності. Дійсно, хіба може засуджена вироком суду особа залишатись не судимою? Це все рівно, що вважати людину, що захворіла, здоровою.

Щодо відмінності засудження без покарання від звільнення *від відбування* призначеного покарання, передбаченого низкою статей розділу XII Загальної частини КК,

слід зазначити, що останнє здійснюється після засудження *до конкретного виду та міри покарання* і тому відноситься до другої форми кримінальної відповідальності, тобто засудження з покаранням.

Висновок

Отже, засудження без покарання репрезентує собою форму кримінальної відповідальності, що за своєю кримінально-правовою природою є засудженням без додаткових обмежень статусу засудженої особи. У новому КК робота над проектом якого добігає кінця, бажано усунути очевидну помилку чинного кримінального закону, який ототожнив засудження без покарання зі звільненням від покарання.

Література

1. Текст проекту нового кримінального кодексу України станом на 22.05.23 <https://newcriminalcode.org.ua/criminal-code>

2. Баулін Ю. В. Звільнення від кримінальної відповідальності: [монографія]. Київ: Атіка, 2004. 296 с.;

3. Берзін П. С. Проблеми систематизації окремих різновидів інституту звільнення від покарання та його відбування за кримінальним правом України. Ученые записки Таврического национального университета имени В. И. Вернадского. Серия «Юридические науки». 2010. Т. 23 (62), № 2. С. 241–248

4. Брящей Р. І. Звільнення від покарання як форма кримінально-правового реагування на вчинення злочину: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2016. 203 с

5. Горох О.П. Звільнення від покарання та його відбування за кримінальним правом України. Дис.... д.ю.н., 12.00.08. Київ. Національний університет «Києво-Могилянська академія». 2019. 697с. <http://idpnan.org.ua/files/2019/goroh-o.p.-zvilnennya-vid-pokarannya-ta-yogo-vidbuвання-za-kriminalnim-pravom-ukrayini-2.pdf>

6. Гришук В. К. Філософсько-правове розуміння відповідальності людини: монографія. Вид. 2-ге, перероб. та допов. Хмельницький: Хмельницький ун-т управління та права, 2013. 768 с.

7. Гуторова Н. О. Окремі питання диференціації кримінальної відповідальності. Теоретичні і прикладні проблеми кримінального права України: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Луганськ, 20–21 трав. 2011 р. Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2011. С. 143–146

8. Золотарьов А. І. Звільнення від кримінальної відповідальності, від покарання та його відбування за злочини у сфері господарської діяльності: дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2007. 222 с

9. Красницький І. В. Поняття, підстави та форми кримінальної відповідальності за кримінальним правом Франції та України: порівняльний аналіз: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Львів, 2005. 18 с.

10. Митрофанов І. І. Теоретичні проблеми механізму реалізації кримінальної відповідальності: монографія. Кременчук: Вид. ПП Щербатих О. В., 2010. 520 с.

11. Назимко Є.С. Пономарьова Т.І. Звільнення неповнолітніх від покарання та його відбування у кримінальному та кримінально-виконавчому праві України та Польщі. Харків: Право, 2018. 212 с

12. Письменський Є. О. Теоретико-прикладні проблеми звільнення від покарання та його відбування за кримінальним правом України: дис. ... д-ра юрид. наук. Луганськ, 2014. 562 с.

13. Сарнавський О. М. Звільнення від покарання за хворобою. Актуальні проблеми кримінальної відповідальності: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., 10–11 жовт. 2013 р. / редкол.: В. Я. Тацій (голов. ред.), В. І. Борисов (заст. голов. ред.) та ін. Харків: Право, 2013. С. 311–315

14. Хавронюк М. І. Заходи кримінально-правового впливу: які вони бувають? Юридичний вісник України. 2013. 25–31 травня. № 21 (934). С. 6–7

15. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 «Про практику призначення судами кримінального покарання» <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-03#Text>

16. Наказ Міністерства юстиції України та Міністерства охорони здоров'я України від 15 серпня 2014 року № 1348/5/572 «Про затвердження Порядку організації надання

медичної допомоги засудженим до позбавлення волі» <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0990-14#n409>

*Kuts Vitaliy – PhD, Professor, Professor of the State Penitentiary Service Academy, Honored Lawyer of Ukraine
Orchid 0000-0001-9227-3775*

*Trynyova Yana – Doctor of Science of Law, Associate Professor, Professor of the State Penitentiary Service Academy, Academician of the Ukrainian Academy of Sciences, Advocate
Orchid 0000-0002-5416-2756*

CONVICTION WITHOUT PUNISHMENT AS A FORM OF CRIMINAL LIABILITY

The article draws attention to the inaccuracy of the legal definition of such a form of criminal responsibility as conviction without punishment. In the relevant provisions of Chapter XII of the General Part of the Criminal Code of Ukraine, such a conviction is called exemption from punishment, which does not reflect the essence of this phenomenon, because it is impossible to be released from a non-existent punishment. The criminal-legal characteristics of conviction without punishment as one of the forms of criminal responsibility are provided. The opinion is expressed that by its criminal-legal nature, the specified form is a conviction without additional restrictions on the status of the convicted person. At the same time, the main limitations of the specified status should be determined by the very fact of the criminal record of such a person, but according to the current Criminal Code of Ukraine, a person convicted without punishment is considered not to have been convicted. This raises doubts about its logic, because a convicted person cannot be considered unconvicted, just as a person who has fallen ill cannot be considered healthy.

In order to carry out a conviction without punishment, the relevant prerequisites, grounds and conditions described in the article are necessary. The premise, which is the same for all types of such a conviction, is to consider the person guilty of committing a crime. There is no single material and legal basis for conviction without punishment, that is, the

reason for its application. The law specifies a separate ground for each type of conviction. Depending on the grounds for its application, conviction without punishment is divided into four types in Ukraine. Three of them – in connection with the loss of the subject of the crime of his public danger, in connection with the expiration of the statute of limitations and due to illness – are specified in Chapter XII of the General Part of the Criminal Code of Ukraine. The fourth type of such conviction is defined in clause 8 of the resolution of the Plenum of the Supreme Court of Ukraine dated October 24, 2003 No. 7 «On the practice of imposing criminal punishment by courts.» The following follows from its content: when imposing a milder punishment than that provided for by the sanction of the article of the Special Part of the Criminal Code (Article 69 of the Criminal Code), given the age of the defendant or his state of health, it is impossible to apply any of the provisions specified in Article 51 of the Criminal Code of the types of milder punishment, the court can issue a guilty verdict without imposing a punishment. The conditions of conviction without punishment are additional circumstances of a formal nature defined in the law, without which it cannot be implemented even if there is a prerequisite and reason, for example, the type of illness of the convicted person (Part 2 of Article 84 of the Criminal Code). Each type of conviction without punishment has its own conditions.

Conviction without punishment is distinguished in the article from such related phenomena as exemption from criminal responsibility and exemption from serving the prescribed punishment. With regard to the first, it is noted that only such a person can be convicted without punishment,

whom the court found guilty of committing a criminal offense by a guilty verdict, that is, condemned his behavior and the person himself. Exoneration from criminal liability is carried out without conviction of a person. It is «issued» not by a court verdict, but by a court resolution (decree) on closing the proceedings in the case in connection with such dismissal. In addition, exemption from liability and conviction without punishment have different legal grounds, provided, respectively, by the provisions of Chapters IX and XII of the General Part of the Criminal Code. Finally, a person who has been acquitted of criminal liability cannot be recognized as a defendant. A person convicted without punishment is objectively on trial, which should be reflected in the law. Regarding the difference between conviction without punishment and release from serving the prescribed punishment, provided for by a number of articles of Chapter XII of the General Part of the Criminal Code, it should be noted that the latter is carried out after conviction to a specific type and degree of punishment and therefore refers to another form of criminal responsibility, namely – conviction with punishment .

In conclusion, it is emphasized the expediency of eliminating the erroneous identification of conviction without punishment with exemption from punishment in the new Criminal Code of Ukraine.

Keywords: release from punishment; conviction without punishment; the premise of conviction without punishment; grounds for conviction without punishment; conditions of conviction without punishment; types of conviction without punishment; distinguishing conviction without punishment from related phenomena.